

Constantin
STAMATI-GIURGĂ
**RĂSUNETE
DIN BASARABIA**

LITERA

Constantin
STAMATI-CIUREA
—♦—
RĂSUNETE DIN BASARABIA

APRECIERI

... Valorosul Stamati-[Ciurea] e un bun patriot, cu iubire c[tre =tiin\ a patriei, care are]n sufletul s[u toate elementele trebuincioase pentru progres.

Alexandru H-JDEU, *Dintr-o scrisoare c[tre B. P. Hasdeu de la 24 mai/5 iunie 1866.*

Am sorbit cu nesa\ teatrul =i suvenirele negr[it de ating[toare, at`t prin originalitatea formei, c`t =i a fondului prin care cavalerul Stamati-[Ciurea]]=i ridic[marcanta personalitate literar [=i iscusin\ a artei de a-=i]mbr[ca ideile]n ve=m`ntul cel mai curat =i mai dr[g[la= al cuv`ntului [...]. At`ta bog[\ie de idei frumoase =i de sim\iri alese ce se revars[cu]mbel=ugare asupra cititorului]nc`ntat [...]. Pe unele locuri]nal\[tablouri m[re'e cu idei ginga=e poetice =i originale =i la fiece pas se vede ochiul neadormit al p[trunz[torului observator, care =tie a alege bunul =i frumosul =i c[ruia nimic nu-i scap[din vedere. St[p`n des[v`r=it pe limb[, el =i-o ml[die dup[voie cu siguran\[,]n culori]nc`nt[toare, cu m[iestrie =i cu farmec ne]n\eles.

Elena SEVASTOS, *Dintr-un articol consacrat lui C. Stamati-Ciurea,]n „Rom`nul“, 1891, 21 octombrie.*

Spirit vast =i multilateral, dl Stamati-Ciurea e poet, istoric, etnograf, mitolog, critic, ce urm[re=te cu aten\iune orice manifestare de via\] a poporului nostru, ba chiar politic =i pedagog, a=a]nc`t reprezent[prin mul\imea cuno=tin\elor sale un produs fericit al timpului nostru.

Mihai TELIMAN, *Dintr-un articol consacrat lui C. Stamati-Ciurea (ziarul „Patria“, Cern[u\i, 1897, 23 noiembrie).*

[Stamati-Ciurea] a fost un fruntaș român basarabean care a lăvit sus standardul național, care, fără a trece hotarele prescrise de legile autocrate ale atotputernicului de pe malurile Nevei, a ridicat simbolul românesc, acest singur fapt merită să-i glorifice în numele.

Mihai TELIMAN, *Din articolul-necrolog apărut la moartea lui C. Stamati-Ciurea în ziarul „Patria“, Cernăuți, 1898, 13 martie.*

[Constantin Stamati-Ciurea] a fost, fără îndoială, un scriitor de tip romantic prin viziunea sa poetică asupra lumii, prin pasiunile puternice ale eroilor săi, prin lupta lor pentru idealuri iluzorii, prin abordarea elementului convențional, prin preferința pentru subiectele terifiante și pentru întemplieri misterioase, prin tratariile unor conflicte specific romantice, prin apelul larg la elementul fantastic...

Elementul fantastic [...] îndeplinește de multe ori în opera scriitorului funcția de contrast pentru realitatea, de multe ori crudă, pe care o zugrăvește. Uneori (ca în *Omul enigmatic*) el vine să dovedească atotputernicia -tiinței, alteori — folosind imaginea umane (*Testamentul și memorul unui nebun*). Elementul fantastic persistă în opera scriitorului nostru de natură romantică și își servește drept mijloc artistic de evadare din realitatea neașteptată de a timpului său. Totodată, fantasticul din opera lui este dovedit certă proprietatea de imaginea creațoare de valori literare, facultate inseparabilă a talentului. Credem că anume datorită elementului fantastic și în concordanță cu subiectul opera lui se citează și azi cu interes. Lipsită de elementul fantastic — elementul caracteristic autorului ca individualitate artistică —, opera lui C. Stamati-Ciurea ar fi rea banală și plină de plăcitudini. El a avut însă narea de a ne conduce printre aceste două stări — lumea reală și lumea fantasticalui, fără îndu-ne să ne imbolgă în sufletele din ambele.

Leonid CURUCI, *Elementul fantastic în opera lui C. Stamati-Ciurea*, în „Limba și literatura moldovenească“, 1978, nr. 3, p. 24, 30.

Povestirile din volumele *Trei suveniri*, *Caleidoscop literar*, *Răsunete din Basarabia*, fantezii, amintiri, episoade din viața românilor basarabeni, sunt scrise într-un stil elegant și erudit, scriitorul fiind mereu interesat de etnografie,

istorie, religii, filozofie. *O vînătoare în Basarabia*, având ca model declarat proza lui Gogol și Turgheniev. Începe printr-o amănunțită descriere etnografică a înutulului. Astfel de digresiuni erudite sunt specifice stilului lui Stamat-Ciurea. Scriitorul este un descriptiv, și reușește tablourile de natură să îmbatică, dezlegându-l. Viforul, lupii, singurătățile albe, buștile de catran arzând în fața curății boierești pentru a alunga fiarele compun un tablou de o reală plasticitate. În povestirile romantice realitatea alunecă pe nesimătute în vis și legendă, apar personaje demonice, stranii, victime ale veacului; scriitorul se arată interesat de magnetism, istoria religiilor, cultivă de preferință contrastul romantic. În *Istoria unui lărar* deosebite efecte comice sunt obținute prin parodierea relațiilor umane, atribuite insectelor. Romanul *Insula Sahalin* vine să atragă atenția atât asupra poeziei aspre a înuturilor sălbatică ale Siberiei și ale Amurului, cât și asupra barbariei regimului autocratic aristocratic și să trezească milă pentru surghiuni și, zugrăvînd mereu și ticoarelor. Istoria fetei seduse de guvernator și a luptelor politice exilat în Siberia este construită anume pentru a ilustra ideile autorului. Dialogurile artificiale, lipsa de preocupare pentru psihologia eroilor, maniera aproape polițistă a povestirii accentuează schematismul romanului.

Stănuță CREȚU, în *Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900*, București, 1979, p. 807-808.

Începând cu sincera confesiune că „limba română rustică”, precum o vorbește poporul nostru din Basarabia, a fost singurul izvor din care m-am adăpostit, continuând cu elogiu pe care îl aduce unui scriitor al timpului („Am rămas uimit de însemnatul talent ce avea și a prestat la limba în toată naivitatea și neprihăirea ei...”): terminând cu interpretarea teoretică a tentativelor unor filologi moderni de a epura limba veche de unele elemente autohtone („căstigătoare însemnată în privința reformei filologilor [...] care întăresc să curențează idiomul de vechile cuvinte ca de o rugină...”), ba chiar cu atitudinea violentă față de atare tentative („Vă întreb înse: o veche monedă nu va pierde valoarea sa nepărăsbită atunci când ea va fi curățită și din nou poleit?”), C. Stamat-Ciurea se dovedește un scriitor fidel limbii vorbite de populația adevărată ai valorilor neperitoare ale graiului nostru matern.

Ion CIOCANU, *Permanențe*, Ed. Literatura artistică, Chișinău, 1983, p. 84-85.

Scriind mai întâi în rusește (de asemenea în germană și franceză), și elaborează versiunile românești ale operelor de tinerețe și trece definitiv la limba „mamei române” [...]. Spre deosebire de tatăl său, „autorul popular, rustic”, este un scriitor de factură modernă, cu o scriitură naturală spontană din jocul său de inteligenței, ce se desprinde (cum zice un personaj al său) din *noroial realismului* – și se scufundă în irizările opulente ale mării ritarelor idealismului.

Alura lui voluntară, osianică, impresurată de către nordului și sculptată pe suprafețe dure de camee cu proeminențele osoase ale feței și buclele scorțoase ale prăjurilor săi, după cum își prezintă opera, un solar meridional, un *homo ludens* cu „tendința veselă a genului său” (cum afirmă undeava). Firește că și fraza sa dinamică, economicoasă, colorată, rezultat din acrobaticile spectaculoase ale inteligenței, este angajată într-un joc intertextual, atrăgând numeroase referințe liberătăți, comentarii culturale într-un plan unic ce conjugă proza, drama, poezia, eseul, documentarul și ficțiunea, „civățul realismului” – și efluviile estivale ale visului. Este — adică — un intertextualist *avant la lettre*.

Maestru al căpătorilor de pe natură, al scenelor balzaciene de provincie, al contrastului, paradoxului romantic, farseii și *qui pro quo-ului* comic, precum sunt la viață în secolul al XIX-lea, Constantin Stamati-Ciurea proiectează o originală vizionare a *lumii ca pradă* – și a omului care vine neașteptat să-l ceară el însuși este o întrebare de viață și moarte. Vînătorul suprem este, bineînțeles, destinul care încearcă să-l ia viață, anihilându-foarte rău în stări sau în tunecă perspective, aruncând în neant.

Mihai CIMPOI, *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*, Ed. Arc, Chișinău, 1996, p. 56-57.